

„Ige,
mely kéri, hogy
éljék”

Életige

„Legyetek megvalósítói az
igének, s ne csak hallgatói!”
(Jak 1,22)

2006. szeptember

9

Jézus minden igéjében irántunk való
szeretetét fejezi ki.

Testesítsük meg, tegyük magunkévá, és
tapasztaljuk meg, hogy micsoda életerő
árad szavaiból magunk és
környezetünk számára, ha megéljük
őket!

**Szeressünk bele az evangéliumba,
annyira, hogy önmagává formálhasson
minket, és másokat is megérintsen!**

Így tudjuk mi is viszonszeretni Jézust.
Megtapasztaljuk, hogy szabadabbá válunk
önmagunktól, a korlátainktól, a
rabláncainktól. Rádásként meglátjuk azt
a szeretet-forradalmat, amelyet a minket
körülvevő társadalmi környezetben a
bennünk szabadon élő Jézus fog
kirobbantani.

Jézus boldognak
nevezte azokat, akik
meghallgatják és
megtartják Isten
igéjét. Sőt anyjának és
testvéreinek ismerte el
őket.

Egy hasonlattal az igét
szívünkbe hullott
maghoz hasonlítja.

„Készségesen” be kell fogadnunk, de nem
elég pusztán meghallgatni és befogadni.

A mag rendeltetése az, hogy termést hozzon. Ugyanígy
Isten igéjének is életté kell válnia.

Történt egyszer, hogy...

**Rendszeresen ellátogatunk a
hajléktalanok a szállására,** ahol
számot kellett vetnem a
számomra nem megszokott
valósággal. De megértettem, hogy
nem annyira az a fontos, hogy mit
érzek, hanem az, hogy mennyire
szeretem az embereket.
Egy nap szintén hozzájuk
igyekeztem, amikor elfogott a
kétség: „Van valami haszna, amit
teszek? Végül is négy beszélgetés
és néhány számukra elkészített
zsemle nem valami óriási dolog!”
Mikor a hajléktalanok szállására
érkeztem, megpróbáltam egy
másik hangot követni. Ez azt

Jézus ki is fejtette ezt a két testvérről
szóló példabeszédében. Az első fiú
igennel válaszolt atyjának, amikor arra
kérte, hogy menjen ki a mezőre dolgozni,
de aztán mégsem ment ki. „Nincs
kedvem” – válaszolta a másik fiú, ám
később mégis engedelmeskedett atyjának,
és így tetteivel mutatta meg, hogy mit is
jelent valóban meghallani az igét.

A hegyi beszéd végén Jézus
kijelenti: az hallgatja meg
igazán az igét, aki valóra is
váltja. Így élete olyan erős
alapokon nyugszik, mint a ház,
amelyet sziklára építettek.

mondta, hogy menjek oda egy
láthatóan szomorú emberhez.
Elmondta, hogy szeretne végezni
magával. Közben megettük együtt
azt a jelentéktelen zsemlet, az
egyetlen dolgot, amivel
szerethettem őt. Mikor eljött a
búcsúzás ideje, ez az ember
mosolyogva átkarolt, és ezt
mondta: „Nagyon szép, és nagyon
fontos nekem és itt mindenkinek,
amit tesztek értünk. Ez a köszönet
nagy örömmel töltött el. Éreztem,
hogy a szeretet hihetetlenül erős, és
egy egyszerű gesztus is milyen
hasznos.

Pedro - Chile